

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Naznanjam Vam, da sem hudo prehlajen in ne morem v šolo. Prihodnjič Vam pošljem lepo povestico. Jaz in moj brat urejujema tudi časopis. Moj brat urejuje „Jagode“, jaz pa „Otroka.“ V „Zvončku“ mi posebno ugaja povest „Bob in Tedi, dva neugnanca.“

S spoštovanjem

Vaš
Svetozar Ilešič,
učenec 4. r. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Veseli me, da pridno dopisujete v Kotiček. Pa bolan si bil tudi v tem času. Radoveden sem, kako lepa je tvoja povestica. No, če že urejujeta z bratom vsak svoj časopis, pričakujem že nekaj dovršenega. Zato le pošlji.

Kaj takega kot „Bob in Tedi, dva neugnanca“, ki sta včasih tudi tebi, seveda ne zmore vsakdo. Povest je iz angleškega prestavljena že v mnogo jezikov. G. dr. I. Šorli pa je preskrbel v lepem prevodu Slovincem. Gotovo mu moramo biti hvaležni. Povest ugaja splošno.

Ko čitaš te vrstice si gotovo že zdrav. Le kmalu se oglasi.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vedno sem Vam mislil pisati, toda nikdar nisem prišel do tega. Sedaj v semestrskih počitnicah Vam pa pišem kratko pisemce in povestico. Zelo rad berem „Zvonček“. Posebno mi ugaja povest „Bob in Tedi, dva neugnanca“, ki jo pridno prebiram. Mnogokrat se moram zraven smejati. Najljubši mi je pa kotiček. Ker nisem imel doma „tuša“, sem se odločil, da pošljem sličico prihodnjič. Prosim Vas, da priobčite mojo povestico v kotičku.

Lepo Vas pozdravlja

Milivoj Ilešič,
dijak IV. r. II. drž. g.
v Ljubljani.

Bilo nekoč je in pa nekje...

Godilo se je to nekdanj, svoje dni, v zlati dobi, v dobi splošnega veselja in zadovoljnosti. Ljudje niso delali, niti skrbeli, živeli so tja v en dan, vendar brez nesreč, povsem srečno. Niso se starali, niti umirali. V tem času so se drevesa po vrtu lovila in uganjala svoje burke, medtem ko so po njih skakljali in prepevali zbori veselih ptičev. Gradovi so se zidali, seveda sami, kakor da bi rastle iz zemlje. A najlepše in najboljše v tej dobi je bilo, da so bili vsi otroci pridni, bodisi beraški, bodisi kraljevi.

Da tako je bilo. Prav res je bilo tako. Vsi so bili zadovoljni, edino en grof ne. Manjkal mu je namreč en „knof“. Vsled tega se je počutil ta grof tako strašno nesrečnega, da je obupal nad svojim življenjem in je sklenil se obesiti na zlato verižico, ker je mislil, da bi ga preveč bolelo, če bi se obesil na navadno vrvo. Vendar Bog v tem času ni dopustil nikakega zločina. Dal mu je neko noč sanje, naj si pusti življenje, in mu je obljubil ta toliko zaželeni „knof“.

Kaj se Vam zdi, ali je bila to velika nesreča v primeri s sedanjimi? Jaz bi rekel, da ne. Saj je vendar bilo tako: V onih časih je bil samo en grof brez „knofa“ sedaj v vojnem času jo pa že mnogo grofov brez „knofov“.

Odgovor:

Ljubi Milivoj!

Tudi tvojemu bratu Svetozarju sta včasih Bob in Tedi, gotovo še mnogim. Poslano povestico mi je obljubil tudi tvoj bratec seveda če ne pošlje svoje ali če si ne bosta radi lastninskih pravic kaj navzkriž. Mogoče se pa motim. Ker hočem ustreči obema, jo priobčujem kar tukaj in tudi s koncem, kakor si ga napisal sam, ki pa ne spada v tisto dobo „nekoč in pa nekje“.

Radoveden sem, kakšna bo sličica s tušem.

*

Spoštovani gosp. Doropoljski!

Prvič Vam pišem teh par vrstic. Vem, da še iz našega trga ni pisala nobena. Zato

sem se namenila Vam pisati. Stara sem 11 let, hodim v tukajšnje šolo v III. raz. II. oddelek. Najrajši čitam. Vsako soboto si izposodim knjige v šoli. Naš gosp. nadučitelj so naročnik „Zvončka“, ki ga tudi jaz pridno prebiram. Imam sestro Ido. Začela je letos hoditi v šolo. Drugič več. Prosim za odgovor. Vljudno Vas pozdravlja

Vam vdana

Ela Jurše,
učenka III. r. II. odd.
Planina.

Odgovor:

Ljuba Ela!

Tvoje pisemce je zelo kratko. Poleg tega še trdiš, da ni še nobena pisala iz vašega trga. Dosedanji koticarji tega nismo krivi, marveč Planinci, ki ne pišete. Kako radi bi izvedeli, kako lepe kraje imate: grad Hasberg, grajsko razvalino ob viru Unca. Krasne vrelce bistre vode pri Malnih. To bi nam opisala in še kaj drugega. Tudi bi nas razveselila kaka razglednica iz tvojega rojstnega kraja. Pokazali bi jo v Zvončku koticarjem, ki bi s tem spoznali lepo našo domovino. S časoma ti bo pomagala pisati sestra Ida. Torej samo na delo! Pozdrav!

*

Častiti gospod Doropoljski!

Bila sem 14 dni bolna. Ker mi je bilo dolgčas, sem prosila svojo gđc. učiteljico, da bi mi posodila kako knjigo. Dobila sem „Zvonček“. Jaz sem z veseljem prebirala „Zvonček“, in sem našla da so Vam že drugi otroci pisali. Tudi jaz z veseljem pišem tole pismo. Stara bodem kmalu 9 let, hodim 3. leto v šolo in obiskujem III. razred II. oddelek. Preskočila sem I. oddelek III. razreda. Hodim rada v šolo. Moja sestra Marija hodi tudi v šolo. Imam pa še eno malo sestrico in bratca. Ker je meni tako ugajal „Zvonček“, sem ljubo mamico prosila, da bi meni naročila „Zvonček“. Zelo bi bila vesela ako bi Vi odgovorili na to pismo. Jaz bi Vam rada še tudi pisala. Sprejmite to malo pisemce in bodite neštetokrat pozdravljeni od Vaše

Amalijske De Bernardo,
učenke III. razreda II. oddelek v Mozirju.

Tudi jaz Vas srčno pozdravljam

Marija De Bernardo,
učenka II. razreda, Mozirje.

Odgovor:

Ljubi Amalijska in Marija!

Kar obe mi pišete na en list. No, s prijemom varčujeta. Dobro. Zvonček je prinesel slov. mladini v 18 letih svojega življenja mogočne zaklade zabave in zdrave

dušne hrane. Lepo je, da si prosila mamo, naj tudi tebi naroči „Zvonček“ (ne pa Zvončka, ker bi tako smeli govoriti in pisati v 4. sklonu ednine, ko bi bil Zvonček živ; čeprav sem zgoraj trdil, da je preživel že 18 let. To je le poslovna prispodobica) No, pa za tvojo starost 9 let ni zamer, da se ti še kdaj zaleti. Iz tvojega napredka v šoli spoznavam, da si marljiva. Zato upam, da boš v prihodnič bolje pisala ti in tvoja sestra. Dotlej vaj obe prav lepo pozdravljam.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Prav lepo se Vam zahvaljujete za „Zvonček“, ki jih naročujete s svojimi lastnimi prihranki.

Prihodnič Vam pošljeva še kako risbico. Vesele božične praznike in srečno novo leto želita vdana

Mirko in Stanko Jamšek,
v Rajhenburgu ob Savi.

Odgovor:

Ljuba Mirko in Stanko!

Drugi kupujejo s svojimi prihranki sladkarijo, da jih bolijo zobje, in igrače, da se jim polomijo. Vidva pa naročata „Zvonček, ki Vama ostane v veselje. In to veselje je toliko iskrenješe, ker si ga napravljata sama. Vaju postavljam v zgled vsej slovenski mladini, želeč od vsega srca, naj bi Vaju posnemalo vsaj par sto naših otrok – novih naročnikov! Potem bi videli, kakšen bi prihajal „Zvonček“ v roke svojim naročnikom! Za risbice se priporočam in Vaju zahvaljam za voščila. Vračam jih Vama in vsem, ki so naši prijatelji!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Srčno Vas pozdravljam in Vas prosim, da mi ne zamerite, ako Vam zopet pišem. Naznanim Vam, da je moj starejši brat že dve leti in dva meseca pri vojaki. Najprej je bil v Galiciji, potem je šel v Srbijo in v Črno goro sedaj je pa še vendar prišel na dopust iz Tirolskega.

Pozdrav od

Anike Toča,
učenke v Šmihelu.

Odgovor:

Ljuba Anika!

Zelo si me razveselila s svojim listkom. Le še večkrat piši pa ti pisava ne bo delala težkoč. Tvoj brat spremlja našo hrabro vojsko kakor stoinstotisoč drugih hrabrih branilcev naše širne domovine od zmage do zmage. Prosva Boga, da bi se vrnil zdrav tudi iz poslednje zmage, ko obsenči bojujoče se sovražnike oljka miru.